

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 14 0 U 003188 17 Uvp
Banja Luka, 21.08.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Duška Bojovića, kao predsjednika vijeća, te Svjetlane Knežević i Merside Bjelobrk, kao članova vijeća, uz učešće Duške Mutić kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Opštine P., koju zastupa načelnik opštine B.J. (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj ... od 29.11.2016. godine tuženog Ministarstva, u predmetu izdavanja lokacijskih uslova, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Istočnom Sarajevu broj 14 0 U 003188 16 U od 27.02.2017. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 21.08.2019. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom odbijena je tužba protiv uvodno označenog akta tuženog, koji je odlučujući o žalbi „S.” d.o.o. I.,P., poništio prvostepeno rješenje Odjeljenja za prostorno uređenje i stambeno-komunalne poslove Opštine P. broj ... od 27.10.2016. godine, te je riješio upravnu stvar na način da je pomenutom investitoru izdao lokacijske uslove za promjenu namjene poslovno-proizvodne hale za mehaničku obradu drveta u zelenu impregnaciju drveta, u sklopu poslovnog kompleksa na zemljištu označenom kao k.č. br. 296/1 k.o. P. Grad (novi premjer), što odgovara k.č. br. 2890/459 k.o. P. (stari premjer). Tim prvostepenim rješenjem odbijen je zahtjev „S.” d.o.o. I. P. za izdavanje ovih lokacijskih uslova.

Odbijanje tužbe sud je obrazložio razlozima da je pravilno postupio tuženi kada je primjenom odredbe člana 227. stav 3. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07 i 50/10 - u daljem tekstu: ZOUP), poništio prvostepeno rješenje Odjeljenja za prostorno uređenje i stambeno-komunalne poslove Opštine P. od 27.10.2016. godine, jer pomenuti prvostepeni organ u ponovljenom postupku nije uvažio upute iz prethodne odluke tuženog kojom je ukazano da se lokacijski uslovi, u situaciji kada područje buduće gradnje nije pokriveno sprovedbenom planskom dokumentacijom iz odredbe člana 59. stav 2. Zakona o uređenju prostora i građenju („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 40/13, 106/15 i 3/16), izdaju na osnovu raspoloživog dokumenta prostornog uređenja te stručnog mišljenja pravnog lica koje ima odgovarajuću licencu za izradu dokumenata prostornog uređenja shodno stavu 3. iste zakonske odredbe, a koje stručno mišljenje je u konkretnom slučaju dostavljeno od strane investitora. Sud je podržao navode tuženog da u situaciji kada je investitor dostavio stručno mišljenje i urbanističko tehničke uslove izrađene u oktobru 2016. godine od strane Instituta za urbanizam, građevinarstvo i ekologiju Republike Srpske, a kojim ispravama se potvrđuje povoljnost konkretne lokacije za planiranu promjenu namjene u zelenu impregnaciju drveta, nikakav značaj ne može imati Odluka o rasporedu poslovnih djelatnosti

na području Opštine P. („Službene novine Grada I.” broj 13/16), kojom se i u ponovljenom postupku isključivo rukovodio prvostepeni organ.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac pobija njenu zakonitost zbog povreda propisa o postupku koje su od uticaja na rješavanje stvari i pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu iznosi da je nižestepeni sud podržao pogrešna utvrđenja tuženog iz osporenog akta da prvostepeni organ tužioca, u ponovljenom postupku izdavanja lokacijskih uslova, nije postupio po uputama tuženog kao drugostepenog organa, jer to nije tačno. Tvrdi da je njegov prvostepeni organ prije donošenja rješenja od 27.10.2016. godine izveo sve dokaze kako mu je naloženo, ali da nije prihvatio stručno mišljenje izrađeno od strane Instituta za urbanizam, građevinarstvo i ekologiju Republike Srpske, jer se ovdje radi o lokalitetu za koji postoji sprovedbeni planski akt, tačnije Plan parcelacije „K. B. 1“, koji je isključivi osnov za izdavanje lokacijskih uslova. Smatra da se pitanje mogućnosti izgradnje i namjene objekata definiše „pratećim aktima“ čije donošenje je u nadležnosti jedinice lokalne samouprave, u konkretnom slučaju je to Odluka o rasporedu poslovnih djelatnosti na području Opštine P., iz koje proizilazi da se djelatnost „zelene impregnacije drveta“ ne može obavljati u užem gradskom području u kojem se nalazi poslovni objekat vlasništvo investitora. Zbog navedenog, a kako je ove navode istaknute u tužbi odbio nižestepeni sud, konačno predlaže da ovaj sud zahtjev uvaži i pobijanu presudu ukine, te predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na zahtjev tuženi je naveo da isti razmotrio i da ostaje kod razloga iznesenih u obrazloženju osporenog akta, konačno predlažući da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Iz podataka u spisu predmeta proizilazi da je osporenim aktom od 29.11.2016. godine, a primjenom odredbe člana 227. stav 3. ZOUP, tuženi kao drugostepeni organ poništio rješenje prvostepenog organa Odjeljenja za prostorno uređenje i stambeno-komunalne poslove Opštine P. od 27.10.2016. godine, te je sam riješio upravnu stvar u korist investitora „S.t“ d.o.o. I. P., na način da mu je izdao tražene lokacijske uslove. Tuženi je ovako postupio rješavajući po žalbi „S.“ d.o.o. I. P., jer prvostepeni organ u ponovljenom postupku nije ispoštovao upute tuženog iz ranijeg drugostepenog rješenja od 30.08.2016. godine, što je sve pravilno zaključio nižestepeni sud, ali što u konačnosti nije bitno sa aspekta konkretnog upravnog spora.

Ono čemu nižestepeni sud nije posvetio dužnu pažnju jeste okolnost da tužbu protiv osporenog akta nije podnijela stranka o čijim je pravima odlučivano istim, nego Opština P. čiji je organ donosilac prvostepenog rješenja od 27.10.2016. godine, a koja tužba nije dozvoljena. Naime, odredba člana 2. stav 1. ZUS propisuje da pravo pokretanja upravnog spora ima fizičko i pravno lice, ako smatra da mu je upravnim aktom povrijeđeno neko pravo ili neposredni lični interes zasnovan na zakonu. Kada se ova odredba ima u vidu i pravilno tumači, sasvim je jasno da pravo na podnošenje tužbe protiv drugostepenog akta ima stranka o čijim pravima je odlučivano tim aktom, a nikako Opština P. čiji je organ donosilac prvostepenog rješenja od 27.10.2016. godine, jer nesporno osporenim aktom tuženog nije odlučivano o pravu Opštine P., niti o njenom neposrednom „ličnom“ interesu zasnovanom na zakonu. U situaciji kada bi se rezonovalo drugačije, odnosno kada bi prvostepenom organu bilo dozvoljeno da podnosi tužbu

protiv akta drugostepenog organa, bilo bi povrijeđeno načelo dvostepenosti i hijerarhijskog odlučivanja, te načelo zaštite prava stranaka i pravne sigurnosti.

Prednje izlaganje u vezi sa odredbom člana 2. stav 1. ZUS upućuje na to da je nižestepeni sud po prijemu ovakve tužbe, istu trebao rješenjem odbaciti pozivom na odredbu člana 22. tačka 1. i 3. istog zakona koja mu daje ovlaštenje za takvo postupanje bez upuštanja u meritum stvari jer za to nisu bili ispunjeni uslovi, što konačno znači da je donošenjem pobijane presude nižestepeni sud povrijedio pravila postupka, ali koja povreda nije od uticaja na rješenje stvari obzirom da su pravne posljedice odbijanja i odbacivanja tužbe u konkretnom slučaju za tužioca identične.

Slijedom prednjeg, nisu ispunjeni uslovi iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS za uvažavanje zahtjeva tužioca, pa se isti odbija shodno odredbi člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Duška Mutić

Predsjednik vijeća
Duško Bojović

Za tačnost otpravka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić